

er derfor udarbejdet et nyt Udkast, som i flere Punkter har taget de Forslag tilfølgende, der ere vedtagne i Landstinget. Jeg skal i saa Henseende kun berøre, at den almindelige Regel, som i det ældre Udkast var opstillet med Hensyn til Grændsen for Forbedringshuusarbeide paa den ene Side og Tugt- og Rasphuus- samt Fæstningsarbeide paa den anden Side, hvilken Grændse skulde rette sig efter Tiden, nemlig 5 Aar, er udeladt, paa Grund af, at Landstinget derved fandt Betænkkeligheder, som Justitsministeren ikke kunde andet end anerkende at være motiverede. Naar derimod Justitsministeriet ikke har troet i det Hele at kunne tage den af Landstinget vedtagne Forandring i det tidligere Udkasts § 3 tilfølgende, nemlig forsaavidt der i denne Paragraph oprindeligt var foreslaaet, at Justitsministeriet skulde have Bemyndigelse til at bestemme, i hvilken Strafanstalt Fangerne havde at udstaae deres Straf, saa er dette motiveret derved, at man ved Sagens gentagne Overveielse vedblivende har fundet, at der ved Udeladelsen af denne Bemyndigelse for Justitsministeriet vilde opstaae Ulemper, som vilde medføre deels Beføstninger og deels andre mindre gode Følger for Straffeanstalterne. Dette har jeg nærmere søgt at belyse i Motiverne, og jeg skal derfor for Delsblikket tillade mig at henholde mig dertil.

(Det forelagte „Udkast til Lov om Anvendelsen af de forskjellige Arter af Strafarbeide“ findes i Anhanget.)

Formanden: Vi gaae derefter over til det paafølgende Nummer paa Dagsordenen, og da først til Vedtagelse af Behandlingsmaaden af det af Rigsdagsmanden for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Morgaard) indbragte „Lovforslag om en Tillægsbestemmelse til Loven om almindelig Børnepligt af 26 Februar 1849“, som af Thinget er besluttet at skulle fremmes.

Tscherning: Da det er den første Sag af de — om man saa kan kalde det — fra forrige Aar overgjemte Sager, som atter komme til Behandling, saa er det vel uønsket, om vi betræde den Vej, der er saa kort for

Thinget som mulig, og altsaa blot som en pro forma Behandling forfølge den samme Vej, vi vare gaaede ifjor, indtil vi ende paa det Standpunkt, hvorpaa vi da slap Sagen; det vilde uden Tvivl være den Maade, hvorpaa man sparede meest Tid. Dersom noget Medlem paa denne Sags Fremskriden i et af de forskjellige Stadier skulde finde, at der var særdeles Anledning til at faae det Resultat, man forrige Aar var kommet til, forandret, saa vilde naturligtvis disse Indsigelser blive tagne tilfølgende, og der kunde da vedtages en anden Behandlingsmaade, men, saalange en saadan bestemt Indsigelse ikke foreligger, saa forekommer det mig, at den Behandling, som vi nu gaae ind paa, i alle de forelobige Stadier kun bør være en pro forma Behandling.

Formanden: Jeg turde maaskee opfordre den ærede Rigsdagsmand til noget nærmere at ville angive det gjorte Forslag. Det vil erindres, at i forrige Sammenkomst blev der strax nedsat et Udvalg af 3 Medlemmer, hvem denne Sag blev overdraget; dette Udvalg omdeelte sin Betænkning den 23de Mai, og Sagen kom til første Behandling i Thinget den 11te Juni. Ved første Behandling standsede imidlertid Lovforslaget. Jeg veed nu ikke, om den ærede Rigsdagsmand maatte være af den Mening, at der denne som forrige Gang skulde nedsettes et Udvalg af 3 Medlemmer.

Tscherning: Min Mening er den, at vi pro forma gaae over til første Behandling og derfra til anden Behandling, uden at nedsette noget Udvalg, da Enhver jo har Betænkningen liggende for sig og kan benytte den. Vi gaae altsaa første Behandling igjennem aldeles pro forma; anden Behandling gaae vi til med det Materiale, vi have, uden at vi behøve noget Udvalg dertil.

Formanden: Jeg turde dog bemærke, at forrige Gang var der nedsat et Udvalg, som skulde forberede Sagen til anden Behandling; Endringsforslag bleve ikke indgivne, og den anden Behandling fandt ikke Sted, men der var dog et saadant Udvalg tilstede, som var bekendt med Sagen.